

Arrest

nr. 114 010 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. DEPOVERE, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 september 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 16 februari 2009 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 29 460 van 30 juni 2009, daar de in punt 1.1. vermelde beslissing werd ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 15 juli 2009 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad leidde tot arrest nr. 34 366 van 19 november 2009 waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.5. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 3 december 2009 die op 13 juli 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad leidde tot arrest nr. 68 589 van 17 oktober 2011 waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.7. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 1 februari 2012.

1.8. Op 6 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.9. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad leidde tot arrest nr. 80 690 van 4 mei 2012 waarbij de afstand van geding werd vastgesteld, daar de in punt 1.8. bedoelde beslissing werd ingetrokken.

1.10. Op 26 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) in het kader van verzoekers derde asielaanvraag.

1.11. Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 26 juni 2013.

1.12. Op 28 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten F.S.M.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/06/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 29 september 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 november 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 februari 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat deze instantie deze beslissing introk en het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 november 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 3 december 2009 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 16 december 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 juli 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 oktober 2011 een arrest velde tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 februari 2012, dat deze beslissing werd ingetrokken, dat op 26 maart 2012 de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname nam voor de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag heeft gelogen over de reden ervan waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene vier attesten naar voren brengt waarin mensen die de betrokkene kennen verklaren dat hij christen is en een attest dat hij een cursus zal volgen waarbij opgemerkt moet worden dat attesten van mensen die de betrokkene kent niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat de betrokkene dergelijke attesten reeds tijdens zijn vorige attesten naar voren had kunnen brengen, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van zijn bekering, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat het de betrokkene vrij staat in België cursussen te volgen. Overwegende dat de betrokkene acht foto's naar voren brengt van een demonstratie waaraan hij deelgenomen zou hebben en een verklaring waarin hij zegt dat hij deelneemt aan demonstraties waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van activiteiten die hij in België zou uitoefenen, dat de asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“1.1.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asiel-aanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag dd 26 juni 2013 nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan.

1.2.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd 5 januari 1996, nr 57.384, Rev.dr.etr. 1996, 387 , hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Ook in RvS 21 September 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

Er kan worden vastgesteld dat alhoewel originele documenten worden neergelegd, tegenpartij toch excuses probeert te vinden om de waarde van de documenten te kelderen.

Er wordt in de beslissing zelfs niet gemeld dat er wordt getwijfeld aan de echtheid van het document!

Men stelt is dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag en dat het om een gesolliciteerd karakter gaat?!

Dit zijn de favoriete argumenten van tegenpartij welke stereotiep gebruikt worden.

1.3.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat naast genoemde documenten verzoeker bij zijn aanvraag op 26 juni 2013 eveneens in het bezit was van een ganse map vol documenten betreffende zijn activiteiten in België.

Voorname stukken mocht verzoeker zelfs niet neerleggen van tegenpartij en men heeft ze dus bijgevolg niet willen bekijken. In de bestreden beslissing is over deze stukken dan ook niets terug te vinden.

Hier overschrijdt tegenpartij zijn macht.

Dit betreffen eveneens nieuwe elementen welke verzoeker wenste neer te leggen.

Wanneer verzoeker zich wendde tot DVZ heeft hij als eerste document de brief van aartsbisshop Leonard getoond.

Toen de beambte dit schrijven zag, stond men enigszins verstomd en werd aan verzoeker gemeld dat hij zich zeker geen zorgen zou moeten maken want zijn dossier zou met zekerheid worden overgemaakt aan het CGVS.

Men vroeg aan verzoeker om dus nog alleen enkele belangrijke brieven bij te voegen en de rest van de documenten zouden later voor het CGVS besproken worden.

In de namiddag kreeg verzoeker echter ander nieuws te horen met name, het dossier wordt helemaal niet overgemaakt aan het CGVS maar ondertussen verloor verzoeker ook de kans en mogelijkheid om alle documenten neer te leggen.

Dit is totaal unfair van tegenpartij.

Voor verzoeker waren alle documenten zeer belangrijk om voor te leggen.

1.4.

Stellen dat een document geen waarde heeft omdat het een "gesolliciteerd" karakter heeft is al te gemakkelijk en beneden alle peil te noemen.

Er wordt telkenmale opnieuw beklemtoond dat het de asielzoeker is die zijn asielrelaas dient te ondersteunen. Maar telkens dan een bepaald document wordt aangevraagd, wordt het onmiddellijk afgewezen als 'gesolliciteerd'.

Indien we deze redenering consequent volgen kunnen we alle bekomen attesten of info gesolliciteerd noemen. Wanneer het CGVS na het verhoor van een kandidaat-vluchteling contact opneemt met een instantie in het herkomstland voor meer info of een document, in het nadeel van deze, kan men stellen dat dit eveneens uit het dossier dient verwijderd te worden daar het een "gesolliciteerd" karakter heeft...

Dit betekent eveneens dat men het woord van aartsbisshop Leonard in twijfel trekt. Aangezien niet getwijfeld wordt aan de echtheid van het document en enkel blijkbaar aan de inhoud geen waarde wil hechten, wordt de aartsbisshop er onrechtstreeks van beschuldigd valse verklaringen af te leggen. Iemand zo beschuldigen, zonder deze persoon te kunnen horen, is ongehoord en onbegrijpbaar.

Voor al dat het een persoon met gezag en bepaalde functie betreft.

Indien zulke beschuldigingen worden geuit aan dergelijke persoon, kan men op zijn minst de moeite nemen het document en de inhoud eerst verder te onderzoeken.

1.5.

Tenslotte is het ook zeer opmerkelijk dat ook ditmaal verzoeker een ontvangstbewijs werd overhandigd van de neergelegde documenten met vermelding 'de originelen worden overgemaakt aan het CGVS'.

Hoe tegenstrijdig kan dit overkomen voor verzoeker: voor de middag krijgt verzoeker een document met voornoemde tekst en in de namiddag wordt beslist het dossier niet in overweging te nemen?!

Dit is totaal verkeerd van tegenpartij.

Daarenboven heeft men verzoeker, onder een vals voorwendsel, gehinderd alle in zijn bezit zijnde documenten neer te leggen!!

1.6.

Artikel 51/8 kent aan de Minister of aan diens gemachtigde eens beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvSt 11 juli 2000, nr. 88.870, APM 2000,143; RvV 18 September 2007, nr 1784)

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. De verwerende partij kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag.

(RvS 10 juli 2006, nr 161.213)

Door de nieuwe gegevens als ongeloofwaardig te beoordelen (niet enkel betreft authenticiteit) heeft verwerende partij deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen (RvS 28 maart 2001, nr. 94.374, APM 2001,90).

1.7.

Eenmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en Staatslozen toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 September 2007, nr 1.784)

1.8.

Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat " de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft; ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

Er kan niet ontkent worden dat er nieuwe documenten worden neergelegd.

Tegenpartij concludeert dat deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde vrees voor vervolging.

Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Geneve. Dit is een inbreuk op artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

2.3. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.4. Uit (oud) artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens op cumulatieve wijze:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.5. In het kader van de beoordeling van de relevantie van aangevoerde gegevens, namelijk het nagaan of de gegevens van die aard zijn om tot een andere beslissing te komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag, mogen de aangehaalde gegevens getoetst worden aan de voorgaande asiel-procedures (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996, RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c)). Door de relevantie van de voorgelegde stukken te onderzoeken, maakt verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

2.6. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk – al dan niet origineel – stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn vierde asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een brief van YWAM van 23 augustus 2012;
- een brief van aartsbisschop Leonard van 18 december 2012;
- een brief van YWAM van 9 april 2013;
- een brief van de Iraanse kerk van Antwerpen van 7 mei 2013;
- een brief van Serve the City Brussels van 29 mei 2013;
- foto's van deelname aan een betoging in Brussel tegen het Iraanse regime, op ongekende datum.

Verzoeker verklaarde: *“(…) Ik heb gelogen over de reden waarom ik asiel aanvraag in België. De echte reden is dat ik me sinds 2005 in S. beheerd heb tot het christendom. Volgens de moslimgemeenschap en overheid in Iran is dit verraad en hierop staat de doodstraf. Ik werd vervolgd in Iran en diende daarom het land te ontvluchten. Sinds eind 2005 werd ik bedreigd door moslims in Iran omdat ik mijn geloofsovertuiging openlijk had geuit. Ook mijn familie was tegen mijn geloof. Ik kon mijn geloof niet openlijk praktiseren zonder problemen te krijgen.(…) Ik heb ongeveer twee weken geleden (ik ken de exacte datum niet) in Brussel deelgenomen aan een betoging tegen het Iraans regime. (…) Ik ben ingeschreven bij de ‘Discipleship Training School’ sinds 17/09/2012.”*

2.9. In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn in punt 1.5. bedoelde beslissing van 13 juli 2011 heeft geoordeeld dat *“wat betreft uw bekering naar het christendom dient te worden vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van deze bekering”*. In de betrokken beslissing wordt onder meer gesteld: *“Zo dient te worden vastgesteld dat u deze bekering op geen enkele wijze heeft aangehaald in uw eerste asielaanvraag. (…) Hieruit blijkt dat u niet waarachtig bent over de toetreding tot het geloof en uw eerste contacten met dit nieuwe geloof. Deze vaststelling, en de vaststelling omtrent het laattijdige aanhalen van uw bekering, wijzen erop dat uw toenadering tot deze kerken eerder in het kader van een migratiestrategie dient te worden beoordeeld, dan van een authentieke bekering van de ene religie naar de andere. Daarnaast kan u deze overstap, de mentale klik, niet afdoende duiden. (…) Deze vaststellingen bevestigen bovenstaande redenering dat uw bekering kadert in een migratiestrategie, eerder dan een authentieke religieuze belevenis.(…) Leden van de religieuze minderheden waartoe bekeerde moslims behoren en die zelf openlijke en actieve missioneringarbeid onder moslims verrichten zullen momenteel dus het risico lopen aan overheids-repressie blootgesteld te worden. (…) Hoewel volgens deze informatie de situatie de laatste jaren geleidelijk verslechterd is, blijft het risicoprofiel van een kerkleider of lid van een gemeenschap die met haar activiteiten openlijk naar buiten treedt overeind. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de authenticiteit van uw bekering (…) kan niet verondersteld worden dat u ingeval van terugkeer dergelijke profiel zou aannemen. (…) Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van uw bekering en aan uw bekeringsactiviteiten, kan niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.”*

De Raad bevestigde deze zienswijze in zijn arrest nr. 68 589 van 17 oktober 2011 waarin werd gesteld: *“De Raad oordeelt door het gegeven dat verzoekende partij geen gewag heeft gemaakt van haar overstap naar het christelijk geloof bij haar eerste asielaanvraag en zich in deze fase van de procedure onverzettelijk is blijven steunen op een volstrekt ongeloofwaardig asielrelaas gebaseerd op een beweerde vervolging in Iran op basis van ontucht en waartoe totaal foute documenten worden*

bijgebracht – een ongeloofwaardigheid waarvan verzoekende partij zich als actor in dit gebeuren ontegensprekelijk tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag bewust is – dat aan de oprechtheid van de bekering van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht daar deze slechts ten gepaste tijde in hoofde van verzoekende partij wordt uitgespeeld bij een volgende asielaanvraag zonder hiervan ook maar met één woord te reppen bij een eerdere asielaanvraag hoewel naar deze problematiek duidelijk werd gevraagd. In deze optiek staat dan ook vast dat het gewaad van het christelijk geloof dan ook probleemloos kan worden afgelegd bij een terugkeer naar Iran. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten betreffende deze bekering en de verwijzingen in het verzoekschrift naar diverse mensenrechtenrapporten met betrekking tot de situatie van de christenen in Iran zijn om voormelde reden dan ook niet dienend.”

2.10. In het kader van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker opnieuw stukken voor aangaande zijn geloofsovertuiging, waarbij hij verklaart dat hij reeds in 2005 bekeerd is tot het christendom. De feiten en stukken die verzoeker aanhaalt in het kader van zijn vierde asielaanvraag, hebben dus betrekking op wat verzoeker reeds had aangehaald bij zijn tweede asielaanvraag, zodat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker *“reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van zijn bekering, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*. De stukken en feiten hebben geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze hadden kunnen aanbrengen, zodat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat verzoeker *“dergelijke attesten reeds tijdens zijn vorige attesten (sic) naar voren had kunnen brengen”*. Om tot deze conclusies te komen is het niet vereist dat verwerende partij de echtheid van de documenten in twijfel trekt.

2.11. Waar verzoeker betoogt dat *“stellen dat een document geen waarde heeft omdat het een “gesolliciteerd” karakter heeft [...] al te gemakkelijk en beneden alle peil [is] te noemen”*, merkt dat Raad op dat dit betoog geen afbreuk kan doen aan het gestelde in punt 2.6. Door te stellen dat een stuk gesolliciteerd is, doet verwerende partij uitspraak over de bewijswaarde van dit stuk. Bovendien beperkt de beoordeling van verwerende partij aangaande de voorgelegde documenten zich geenszins tot het gesolliciteerd geachte karakter ervan (cf. punt 2.10.) en schraagt deze beoordeling reeds op voldoende wijze de bestreden beslissing. Waar verzoeker opwerpt dat *“men het woord van aartsbisschop Léonard in twijfel trekt”* en *“de aartsbisschop er onrechtstreeks van [wordt] beschuldigd valse verklaringen af te leggen”*, wijst de Raad er nog op dat dit niet uit de bestreden beslissing blijkt en er ook niet kan worden uit afgeleid.

2.12. Waar verzoeker aanhaalt dat hij *“naast genoemde documenten [...] bij zijn aanvraag op 26 juni 2013 eveneens in het bezit was van een ganse map vol documenten betreffende zijn activiteiten in België”* en dat hij deze stukken *“onder een vals voorwendsel” “zelfs niet [mocht] voorleggen”* en dat verwerende partij liet uitschijnen dat verzoekers asielaanvraag overgemaakt zou worden aan het Commissariaat-generaal, dient de Raad op te merken dat verzoekers beweringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoeker aan zijn verzoekschrift geen dergelijke *“ganse map vol documenten”* voegt ten bewijze van zijn kritiek.

2.13. Verzoeker acht het *“tegenstrijdig”* en *“totaal verkeerd”* van verwerende partij om op het ontvangstbewijs van de door hem neergelegde documenten te vermelden dat *“de originelen worden overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, maar de Raad dient vast te stellen dat deze vermelding louter zegt wat ze zegt, nl. dat de originele documenten worden overgemaakt aan het CGVS, zodat dat verzoeker op grond hiervan niet mocht veronderstellen dat ook zijn asielaanvraag zou worden overgemaakt aan het CGVS.

2.14. In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat hij *“wel degelijk”* nieuwe gegevens heeft voorgelegd, dat verwerende partij op stereotiepe wijze haar *“favoriete argumenten”* heeft gebruikt en dat zij *“de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Geneve”* noch zijn theoretische uiteenzetting over artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet ondersteund door verwijzing naar rechtspraak kan de bestreden beslissing aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling”*.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen. Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; (Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.iuridat.be: Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30,113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997,173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 September 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994,p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53) De beslissing is summier wat de nieuwe elementen betreft. Allereerst beschrijft men louter de procedurele voorgaanden. Men stelt is dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag en het gesolliciteerd karakter?! Daarenboven werd verzoeker niet in de mogelijkheid gesteld alle documenten neer te leggen, met het voorwendsel dat zijn dossier zeker zou worden overgemaakt aan het CGVS gelet op het schrijven van aartsbisshop Leonard. Hier overschrijdt tegenpartij zijn macht. Dit betreffen eveneens nieuwe elementen welke verzoeker wenste neer te leggen. Een dergelijke summiere motivering en verkeerde toetsing is, gelet op de mededeling van nieuwe stukken, niet afdoende. Zeker niet wanneer zij de twijfel kunnen opheffen. Het middel is gegrond.”

2.15. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker betoogt dat de beslissing *“summier [is] wat de nieuwe elementen betreft”* en *“men louter de procedurele voorwaarden [beschrijft]”*, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de juridische en de feitelijke motieven worden vermeld op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op gemotiveerde wijze gesteld dat verzoeker *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. In de beslissing wordt ingegaan op de stukken die verzoeker voorlegde bij het indienen van zijn vierde asielaanvraag en de verklaringen die hij aflegde in zijn asielinterview van 28 juni 2013. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing staven niet te kennen en niet in de mogelijkheid te zijn om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.16. Gelet op de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd bij de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.17. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen en vervolgingen. Dit mag niet uit het oog worden verloren.

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch een nieuw en belangrijk element bij brengt.

Het middel is gegrond.”

2.18. Gelet op het gestelde in punt 2.3. kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt. Voorts kan uit het betoog niet afgeleid worden op welke wijze verzoeker artikel 33 van het Verdrag van Genève geschonden acht door de bestreden beslissing. Verzoeker kan zich alleszins niet dienstig beroepen op de schending van dit verdragsartikel aangezien dit enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573), wat verzoeker niet is.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA